

Dvasinio augimo ribos

Kiekvienas krikščionis ir kiekviena krikščioniška bendruomenė trokšta augti, tobulėti, plėstis ir keistis. Dvasinio augimo tema šiandien yra viena iš aktualiausių ir dažniausiai pamokslaujamų temų krikščioniškose bendruomenėse. Augimo, efektyvumo ir produktyvumo temos taip pat populiarios ir tarp netikinčiųjų. Šiandien knygynai yra užversti asmens tobulėjimo vadovėliais, asmenybės ugdymo, gyvenimo sėkmės istorijomis ir mokymais. Žmonės trokšta keistis, tobulėti ir daryti didesnę įtaką aplinkiniams. Ne išimtis ir krikščioniškos bendruomenės. Kiekviename krikščionyje yra iš Dievo įdėtas troškimas augti meile ir tikėjimu Jėzuje Kristuje.

*II tesalonikiečiams 1:3 Mes jaučiame pareigą visada dėkoti, broliai, už jus Dievui, ir tai teisinga, nes jūsų tikėjimas smarkiai **auga** ir jūsų visų meilė vienas kitam vis **didėja**.*

Šiandien internetas užpildytas nesuskaičiuojama daugybe vaizdo įrašų bei pamokslų, knygų ir mokymų apie tai, kaip augti ir plėstis krikščioniškoms bendruomenėms, kaip asmeniškai augti Kristaus pažinimu ir nešti daug vaisiaus. Nepaisant gausios informacijos ir žinių, dvasinio augimo praktika krikščionių gyvenime yra nevienoda, o dažnai ir prieštaringa. Daugeliui iškyla klausimas: „Nuo ko priklauso mūsų krikščioniško gyvenimo praktika ir dvasinis augimas, kodėl vieni krikščionys ar bendruomenės bėgant metams auga ir keičiasi, kitos gi, nepaisant ilgos krikščioniško gyvenimo praktikos, lieka tokios pačios?“. Nors dvasinį augimą įtakoja daugelis veiksnių, čia apžvelgsime keletą priežasčių, kurios gali stabdyti arba apriboti mūsų krikščioniško gyvenimo praktiką ir dvasinį augimą.

1. ATSAKOMYBĖS PERKĖLIMAS DIEVUI. Kartais krikščionys galvoja, kad dvasinio augimo ribas žemėje nustato Dievas ir tik nuo Jo priklauso, kiek mums skirta žemėje pažinti Dievą. Dėl šios priežasties nemažai krikščionių atsakomybę už savo ar savo bendruomenės dvasinį augimą perkelia Dievui. Tačiau skaitydami Naująjį Testamentą matome, kad visuose gyvenimo klausimuose Dievas bendradarbiauja su mumis.

Yra tik vienas darbas ir viena tema, kurioje Dievas nebendradarbiavo su žmonėmis ir atliko tai vienas. Tai yra Dievo parengtas ir per Jėzų Kristų įvykdytas žmonių išgelbėjimo planas. Šiame plane ir jo įvykdyme žmonės nedalyvavo ir prie jo neprisidėjo. Todėl nei vienas žmogus neturi pagrindo girtis savo pastangomis, darbais ar veikla, kurie įtakojo jo išgelbėjimą. Naujajame

Testamente Jėzaus Kristaus auka ir Jo prisikėlimas iš mirusiųjų yra centrinė ašis aplink kurią sukasi kiekvieno krikščionio gyvenimas. Tai be mūsų pastangų, norų ir darbų dovanai gautas amžinas gyvenimas, kurį per Jėzaus Kristaus mirtį ir prisikėlimą iš mirusiųjų mums dovanojo Dievas.

Efeziečiams 2:8 Nes jūs esate išgelbėti malone per tikėjimą, ir tai ne iš jūsų – tai Dievo dovana,

Dievo įvykdytas žmogaus išgelbėjimas tapo pagrindine priežastimi, motyvacija ir pagrindu tolimesniam Dievo ir mūsų bendradarbiavimui. Taigi, pastatyti ant šio pagrindo, toliau mes visuose klausimuose bendradarbiaujame su Dievu. Tai reiškia, kad Dievas nori padėti, mokyti ir veikti kiekvienoje mūsų gyvenimo srityje. Tačiau, taip pat tai reiškia, kad kiekvienoje mūsų gyvenimo srityje mes turime asmeninę atsakomybę ir laisvą valią priimti sprendimus, kurių Dievas už mus nepriims.

II korintiečiams 6:1 Būdami Jo bendradarbiai, jūsų taip pat prašome, kad nepriimtumėte Dievo malonės veltui!

Biblijoje skaitome, kad Jėzaus Kristaus kraujas mums apvalo, tačiau taip pat matome paraginimą patiems apšvalyti. Dievas suteikia mums akis ir ausis bei jas praveria, tačiau mes žiūrime ir klausome. Dievas suteikia mums jėgų ir stiprina mus, tačiau ir mes patys stipriname savo širdis ir priimame sprendimus. Dievas mus šventina ir ištobulina, tačiau ir mes dalyvaujame šitame procese šventindami ir tobulindami save. Nesuprantant bendradarbiavimo su Dievu proceso, šios Biblijos vietos gali atrodyti prieštaraujantios pačios sau ir įnešančios tam tikrą sumaištį. Tačiau, kaip ir minėjome ankščiau, visose mūsų gyvenimo srityse Dievas bendradarbiauja su mumis: Jis duoda sėklą - mes sėjame, Jis duoda išmintį - mes ją naudojame, Jis suteikia drąsą – mes priimame sprendimus, Jis rūpinasi mumis – mes metame savo rūpesčius ant Jo.

DIEVO BENDRADARBIAI	
Dievo dalis	Krikščionio dalis
I Jono 1:7 O jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir Jis yra šviesoje, mes bendraujame vieni su kitais, ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių.	II korintiečiams 7:1 Taigi, mylimieji, turėdami tokius pažadus, apsivalykime nuo visos kūno ir dvasios nešvaros, tobulindami šventumą Dievo baimėje.

Jobo 33:16 Jis atidaro žmonių ausis savo įspėjimams,	Morkaus 8:18 Turite akis, ir nematote; turite ausis, ir negirdite? Mato 11:15 Kas turi ausis klausyti – teklauso! “
Filipiečiams 4:13 Aš visa galiu Kristuje, kuris mane stiprina.	Jokūbo 5:8 Ir jūs būkite kantrūs, sustiprinkite savo širdis , nes Viešpaties atėjimas arti. Efeziečiams 6:10 Pagaliau, mano broliai, būkite stiprūs Viešpatyje ir Jo galybės jėga.
I tesalonikiečiams 5:23 Pats ramybės Dievas iki galo jus tepašventina ir teišlaiko jūsų dvasią, sielą ir kūną nepeiktiną mūsų Viešpaties Jėzaus atėjimui.	I Petro 1:15 bet, kaip šventas yra Tas, kuris jus pašaukė, taip ir jūs būkite šventi visu savo elgesiu,
Žydams 10:14 Vienintele atnaša Jis amžiams padarė tobulus šventinamuosius.	Mato 5:48 Taigi būkite tobuli , kaip ir jūsų Tėvas, kuris danguje, yra tobulas“.

2. DVASINIO AUGIMO RIBA – GYVENIMO TIKSLAS. Mūsų gyvenimo tikslas nubrėžia dvasinio augimo ribas. Koks yra gyvenimo tikslas, tiek augs ir mūsų dvasinis žmogus. Kiekvienas žmogus vystosi, tobulėja, auga ir keičiasi proporcingai savo nusibrėžtiems tikslams. Nusistatydami tikslus, mes nubrėžiame savo gyvenimo ribas. Jei žmogus turi mažus tikslus ir nori tiesiog ramiai, patogiai ir be

problemų gyventi, jo gyvenimas taps panašus į tvenkinį, kurio vanduo niekur neteka, bet ramiai tyvuliuoja toje pačioje duobėje. Vanduo iš tvenkinio niekur neteka, nes tvenkinio ribos yra labai arti. Žmogus, kurio tikslai yra susiję tik su šia diena, t.y. ką šiandien valgyti, kuo apsirengti, kur papramogauti - tampa panašus į stovintį vandenį, kurį riboja arti esantis krantas.

Mato 6:31 Todėl nesirūpinkite ir neklausinėkite: 'Ką valgysime?', arba: 'Ką gersime?', arba: 'Kuo vilkėsime?'

Priešingai, kada žmogus turi didelį tikslą, jis nubrėžia savo gyvenimo ribas labai toli ir dėl šios priežasties turi erdvės augti ir keistis. Tokio žmogaus gyvenime gali būti sunkumų, klaidų ir įvairių nepalankių situacijų, tačiau jis veršis link toli nubrėžtų savo gyvenimo ribų. Panašiai

vyksta ir krikščionio gyvenime. Kokius tikslus savo širdyje turi krikščionis, toks yra ir jo gyvenimas. Jei krikščionio tikslas yra būti išgelbėtam, lankyti bažnyčią ir gyventi dorą gyvenimą, toks ir bus jo gyvenimas. Pasitenkinimas dėl to, kad krikščionis yra išgelbėtas, pastoviai lanko bažnyčią ir nedaro didelių klaidų ar stambių nuodėmių, sustabdys jį nuo tolesnio dvasinio augimo. Jis negalės išsiveržti iš šio rato tol, kol nepamatys didesnio ir toliau siekiančio tikslo.

Skaitydami apaštalo Pauliaus laiškus, galime pamatyti, koks buvo jo gyvenimo tikslas. Jo tikslas nebuvo apkelti kuo daugiau bažnyčių, papamokslauti įvairiose šalyse, įsitvirtinti Antiochijoje ar patirti kuo daugiau stebuklų. Savo gyvenimo tikslą apaštalas Paulius nubrėžė tiek toli, kiek toli yra dangus. Apaštalo Pauliaus gyvenimo tikslas nebuvo susietas su pasiekimais ar darbais žemėje. Jo tikslas buvo aukštybėse.

*Filipiečiams 3:14 veržiuosi į **tikslą aukštybėse**, siekiu apdovanojimo už Dievo pašaukimą Kristuje Jėzuje.*

Būtent dėl šios priežasties apaštalas Paulius turėjo tiek daug erdvės plėstis ir augti. Gyvenimo žemėje pasiekti šiam tikslui nepakako. Apaštalo Pauliaus gyvenimo ribos buvo apibrėžtos Dievo pašaukimu ir tikslu aukštybėse. Todėl, nors ir pasiekęs mūsų akimis žiūrint, įspūdingų rezultatų ir dvasinių vaisių, apaštalas Paulius nesustojo bėgti ir veržtis į tikslą, kurio ribos buvo toliau nei jo gyvenimo žemėje metų skaičius.

Filipiečiams 3: 12 Nesakau, kad jau esu šitai gavęs ar tapęs tobulas, bet vejuosi, norėdamas pagauti, nes jau esu Kristaus Jėzaus pagautas.

Viena iš sunkiausiai krikščioniui suvokiamų tiesų apie gyvenimo tikslą yra **tikslo vieta**. Labai dažnai krikščionis nesąmoningai suvaržo savo dvasinį augimą, nusistatydamas tikslus, kurie apsiriboja gyvenimu žemėje. Nepaisant, koks kilnus ir didelis būtų krikščionio gyvenimo tikslas, tačiau, jei jis apribotas metų skaičiumi žemėje, toks gyvenimas artėjant senatvei nustos keistis ir augti. Tačiau būtent gyvenimo pabaigoje ateina vaisingiausi ir produktyviausi metai. Apaštalo Pauliaus laišškai parašyti jo gyvenimo pabaigoje, atnešė daugiau vaisių, nei jo aktyvus evangelizavimas tarnavimo pradžioje. Jėzaus mirtis ir Jo gyvenimo pabaiga iki šiol yra pats svarbiausias ir vaisingiausias įvykis dvasiniame pasaulyje. Tokia vaisinga gyvenimo pabaiga įmanoma tik tada, jei gyvenimo tikslas neapsiriboja šia žeme, bet prasiskverbia toliau ir pralenkia mirtį.

Kada krikščionis nusistato savo gyvenimo tikslą, labai dažnai jis šio tikslo ribą nubrėžia žemėje, pavyzdžiui: evangelizuoti daug žmonių, pastatyti didelę bendruomenę, padėti kuo didesniai žmonių skaičiui ir t.t. Tačiau apaštalas Paulius rašo, kad jo gyvenimo tikslas ir dvasinio augimo riba nėra žemėje, bet danguje. Kristus buvo (todėl ir iki šiol yra) apaštalo Pauliaus gyvenimo tikslas. Ši riba niekada nepriartėja tiek, kad pasibaigtų gyvenimas. Todėl apaštalas Paulius ragina krikščionis mąstyti apie tai, kas yra aukštybėse, idant jie galėtų augti Kristaus pažinimu ir taip pralenktų mirtį bei paliktų dvasinius vaisius, kurie neišnyksta ir nesustoja augti.

Kolosiečiams 3:2 Mąstykite apie tai, kas aukštybėse, o ne apie tai, kas žemėje.

Dievas turi mūsų gyvenimo planą ne tik čia žemėje, bet ir danguje. Gyvenimas žemėje yra tik mokymosi ir pasirengimo gyvenimui danguje etapas. Pavyzdžiui, žmogaus gyvenimo tikslas nėra mokyklos baigimas. Metai praleisti mokykloje yra tik maža gyvenimo dalis. parengianti žmogų pagrindiniam gyvenimo tikslui. Mūsų metai praleisti žemėje (80 ar 100 metų) palyginti su milijardais metų danguje, yra tik labai maža dalis, ištirpsianti tarp milijardų metų danguje. Todėl Dievo pašaukimas ir tikslas neapsiriboja žemiško gyvenimo lašeliu. Kada krikščionis apriboja savo tikslą tik žemėje praleistais metais, jis tampa panašus į vaiką, kurio pagrindinis tikslas yra gerai elgtis vaikų darželyje, tačiau jam nesvarbu, kas bus po to. Tolimesnėje perspektyvoje jis nemato jokio tikslo. Žvelgdami į tokį vaiką, mes tik nusišypsotume, suprasdami, kaip daug jis nežino ir kaip siaurai supranta savo gyvenimą.

Panašiai atsitinka ir su krikščioniu, kuris savo gyvenimo tikslą ir dvasinio augimo ribą nubrėžia žemėje, bet ne danguje. Krikščionio gyvenimo tikslas yra pažinti Kristų ir Dievo pašaukimą aukštybėse. Turėdamas tokį tikslą, krikščionis ar bendruomenės niekada nesustos augti ir keistis. Abelio, Abraomo ir kitų tikėjimo vyrų gyvenimai kalba net ir po jų mirties, t.y. jų tikslas iki šiol veikia ir įtakoja daugelį, nes jie ieškojo tikslo ne žemėje, bet danguje. Dėl šios priežasties jie buvo išstbulinti tiek, kad nenustoja kalbėti ir kartoms, gyvenančioms tūkstančius metų po jų.

*Žydams 11:16 Bet dabar **jie siekė geresnės tėvynės, tai yra dangiškosios.** Todėl Dievas nesigėdija vadintis jų Dievu: juk Jis paruošė jiems Miestą!*

*Žydams 11:4 Tikėjimu Abelis aukojo geresnę auką negu Kainas ir dėl tikėjimo gavo liudijimą, kad yra teisus, Dievui paliudijus apie jo dovanas. Dėl tikėjimo **jis ir miręs tebekalba.***

3. MŪSŲ IDENTITETOKRISTUJE SUPRATIMAS NUSTATO DVASINIO AUGIMO RIBĄ. Dar viena dvasinį augimą nustatanti riba yra mūsų identiteto Kristuje supratimas. Kaip krikščionis supranta ir priima save Kristuje, taip jis ir gyvena arba tiek jis ir auga. Yra keli identiteto Kristuje supratimai, kurie būdingi krikščioniams ir kurie riboja arba skatina dvasinį augimą.

Dievo darbininkas. Tai yra krikščionis, kuris save supranta, kaip Dievo darbininką. Kaip bebūtų keista, bet šis supratimas vyrauja įtikėjimo pradžioje. Toks supratimas yra geras ir priimtinas, tačiau turi dvasinio augimo ribas. Krikščionio, kuris save supranta kaip Dievo darbininką, gyvenimo tikslas yra aiškiai ir tiksliai suvokti Dievo užduotis, kuo daugiau tarnauti ir kuo greičiau ir tiksliau įvykdyti Dievo pašaukimą. Toks krikščionis sunkiai pergyvena dykumos ar Dievo uždelsto ir ne tokio ryškaus veikimo sezonus, stengdamas juos apeiti arba ignoruoti. Jis puola daryti daug darbų ir būti visada aktyvus, o jo gyvenimas keičiasi ir tobulėja tiek, kiek yra užduočių ir tarnavimo. Labai dažnai tokio krikščionio gyvenime svarbiausia yra išoriniai jo paties, ar žmonių, kuriems jis tarnauja, pasikeitimai: pasikeitęs elgesys, didesnis įtikėjusių žmonių skaičius, pilnesnė salė, skaitlingi projektai ir t.t. Jei jis neleidžia Dievui keisti vidaus ir supratimo apie savo identitetą Kristuje, tokio krikščionio dvasinis augimas atsiremia į darbų, užduočių ir projektų skaičių, kurie užima visą jo laiką. Tada krikščionis atsitrenkia į sieną pavadinimu „24 val./ per parą“ ir pamato, kad daugiau laiko tarnavimui neįmanoma turėti, kad vis tiek įvykdytų užduočių skaičius yra ribotas, kad salės ir stadionai turi savo ribas, kad įtikėjusių skaičius nustoja augti, kad padaryti darbai nebeneša didesnių išorinių pasikeitimų. Priėjęs tokią ribą, krikščionis yra kviečiamas praplėsti savo identiteto Kristuje supratimą.

Dievo karys. Tai krikščionis, kuris save supranta, kaip Dievo karį, kovojantį su priešu ir kenčiantį sunkumus. Labai dažnai toks krikščionis yra buvęs Dievo darbininkas, kuris, susidūręs su išorinių pasikeitimų ribomis, pereina prie supratimo, kad nepaisant tai, kad nebevyksta didesni pasikeitimai, jis pašauktas išstovėti, kovoti ir išverti. Tai taip pat yra labai svarbi identiteto Kristuje dalis, tačiau ji nėra galutinė stotelė ir turi savo ribas. Paprastai toks krikščionis nuo išorinių darbų pereina prie ištvermės ugdymo, pasilikdamas ištikimu tuose pačiuose tarnavimuose, naktiniuose budėjimuose ir kovingose maldose. Maldas jis supranta, kaip kentėjimą ir kovą už tuos rezultatus ir pasikeitimus, kurių jis nebemato priėjęs Dievo darbininko ribas. Dabar jis yra Dievo karys, kuris dažnai mato velnio pasipriešinimą, sunkumus ir tai daro kentėdamas ir kovodamas. Tačiau šis identiteto Kristuje suvokimas taip pat pasiekia dvasinio tobulėjimo ribas, kada krikščionis atsimuša į vidinį troškulį, kuris nori kažko daugiau, nei tarnavimas Dievo armijoje. Tada krikščionis prieina ribą, ties kuria jis išsenka ir nebemato tikslo, kadangi nevyksta, nei išoriniai, nei vidiniai

pasikeitimai. Vidus nebeturi atgaivos, atšviežinimo, bet tik pastovią kovą, nuo kurios jau niekas nebesikeičia. Jei krikščionis leidžia Dievui vesti jį toliau, tada Viešpats įveda jį į kitą savęs identiteto Kristuje suvokimą. Kaip bebūtų keista, bet Dievas tada krikščionį įveda į Dievo vaiko supratimą. Jei krikščionis yra nuolankus ir leidžia Dievui „pažeminti“ jį iš Dievo kario į Dievo vaiko rangą, tada prieš tokį krikščionį atitveria didesnės, gilesnės ir tolimesnės augimo ir Dievo pažinimo ribos. Tačiau, jei krikščionis užsispiria ir neleidžia Dievui jo pakelti į didesnį tikslą – savęs, kaip Dievo vaiko supratimą, toks krikščionis pakliūva į pavojų gyvą tikėjimą iškeisti į religinę priklausomybę nuo darbų.

Dievo vaikas. Iš pirmo žvilgsnio atrodytų, kad šis savęs suvokimo Kristuje etapas turėtų būti pirmasis po įtikėjimo, tačiau iš tiesų jis yra aukštesnis ir platesnis Dievo pažinimo ir gyvenimo tikslo laiptelis nei prieš tai buvusieji. Iš pradžių savęs, kaip Dievo vaiko suvokimą, krikščionis turi tik protiniame ir teoriniame lygmenyje, širdyje planuodamas ir stengdamasi įtikti Dievui tarnavimu, darbais ir veikla. Tačiau pabuvęs Dievo darbininku ir kariu, krikščionis įvedamas į apreiškimą (bet ne žinias), kad jis yra Dievo vaikas. Šis atgaivinimas būna ypač ryškus krikščionio viduje, išlaisvinantis jį nuo bereikalingų įtampų, susireikšminimo ir nevaisingumo bei įveda į mėgavimąsi supratimu, kad jis yra Dievo šeimos narys ir vaikas ir, kad Dievas yra jo Tėvas. Žodis apie Dievą, kaip Tėvą, Jo rūpestį, apsaugą ir malonę tampa pagrindine kasdienine tokio krikščionio duona. Pamokslai apie realius ir paprastus santykius su Dievu tokį krikščionį traukia arčiau Dievo ir formuoja jame Dievo vaiko identitetą. Poilsis Viešpatyje, Dievo laukimas, pasiklovimas Juo ir pilnas savęs atidavimas Jam be jokių sąlygų, atstato ir įtvirtina pirmosios meilės anspaudą krikščionio širdyje. Dabar šis supratimas nėra tik žinios, bet reali patirtis ir širdies tikėjimas.

Dievo sūnus. Tai pats aukščiausias ir plačiausias savęs Kristuje supratimas. Iš tiesų, Dievo pagrindinis tikslas yra, kad mes save suprastume ir praktiškai taptume Dievo sūnumis. Viešpats trokšta apreikšti ir užpildyti visatą savo sūnumis, kurie yra subrendę ir pasiekę Kristaus pažinimo brandą. Būtent Dievo sūnaus sąmonė dvasinio augimo ribas perkelia į dangų. Dievo sūnus – tai be sąlygų ir baimės bei su Dievo duotu pasitikėjimu gyvenantis krikščionis, kuris savo gyvenimo tikslą mato danguje.

Romiečiams 8:19 Kūrinija su ilgesiu laukia, kada bus apreikšti Dievo sūnūs.

Dėl šios priežasties jo gyvenimas žemėje yra vaikščiojimas su Dievu pakeliui į dangų. Dievo sūnus seka paskui Jėzų ne dėl išgelbėjimo, tarnavimo, rezultatų ir stebuklų, bet dėl besąlyginės meilės, kuri nebijo ir noriai renkasi sunkesnes aplinkybes, patiria kentėjimus ir sunkumus suprantant, kad tai nėra bausmė už neišmoktą tikėjimo principą, bet priemonė pažinti Jėzų ir tą pažinimą patirti savo gyvenime. Dievo sūnaus sąmonei būdingas nesuvaržytas širdies pasitikėjimas Dievu, kada asmeninė atsakomybė nepatiria baimės ir rūpesčių, bet noriai ir sąmoningai renkasi tai, kas patinka Dievui.

4. DVASIO AUGIMO PRIEMONĖS. Tikslas be priemonių ir supratimo, kaip jį pasiekti, yra tik neišsipildžiusi svajonė. Bet koks tikslas be priemonių ir supratimo, kaip jį pasiekti, įneša į žmogaus gyvenimą daugiau chaoso ir sumaišties, nei gyvenimas be tikslo. Kodėl didingi ir gražūs tikslai lieka tik svajonėmis? Kodėl, nepaisant, kad visi krikščionys žino, ko trokšta Dievas, kartais negali pajudėti iš vietos ir pasiklysta ginčų, susikildymų ir sumaišties labirinte?

Šiandien niekas nesiginčija dėl to, ko trokšta Dievas ir kokia yra Jo valia. Visi supranta, koks turi būti krikščionio gyvenimas, kokia turi būti bendruomenė ar bažnyčia, kokie turi būti dvasiniai vaisiai. Ginčai, sumišimas ir susiskaldymai įvyksta tada, kai pradedama siekti šių tikslų. Šiandien didžiausias deficitas nėra žinoti Dievo valią, bet suprasti, **KAIP** siekti Dievo mums duotų tikslų ir **KOKIAS** priemones naudoti.

Pavyzdžiui, nepaisant, kad mechanikas turi tikslą suremontuoti mašiną, jei jis neturi reikiamų instrumentų (arba naudoja neteisingus instrumentus) ir nežino, kaip tai padaryti, gali baigtis taip, kad mašina po tokio remonto bus prastesnė nei prieš remontą. Panašiai gali atsitikti ir su krikščioniu. Nepaisant, kad jis gali žinoti, ko Dievas trokšta jo gyvenime, jei jis nesupras, kaip Dievas tai daro ir kokius instrumentus duoda šiems tikslams pasiekti, tokio krikščionio gyvenimas gali panašėti į nesibaigiančią nesėkmių vartinę. Todėl Biblijoje daug kur akcentuojama Dievo kelių pažinimo svarba. Supratimas **KAIP** Dievas veikia yra **SVARBIAU** už supratimą, ką Jis daro.

Psalms 103:7 Jis savo kelius apreiškė Mozei, ir Izraelio vaikai matė Jo darbus.

Supratimas, kaip pasiekti Dievo duotą tikslą, yra susijęs su instrumentais ir priemonėmis, kurių pagalba galima siekti šių tikslų. Dievas nepaliko krikščionių nuogų ir silpnų. Jis parengė ir davė

priemonės, kurių pagalba galima siekti Dievo tikslų. Jei mes naudojame teisingas priemones ir žinome, kaip siekti Dievo tikslų, tada krikščioniškas gyvenimas bus augantis ir vaisingas, kryptingai judantis Dievo pašaukimo link. Tačiau, jei mes naudosisime ne tuos instrumentus ir priemones, kurias numatė Dievas, mes nusivilsime krikščionybėje ir pakliūsime į pavojų atsitraukti nuo tikėjimo. Būtent dėl šios priežasties, kai kurie krikščionys, žinodami ir siekdami teisingų ir gerų tikslų, gyvenimą baigia nusivylime, taip ir neparagavę Dievo pažadų išsipildymo.

Taigi, kaip Dievas pataria siekti Jo tikslų? Kiekvienas krikščionis supranta, kad neįmanoma siekti Dievo tikslų per nuodėmę ar naudojant pasaulyje paplitusius metodus, tokius, kaip apgaulė, melas, prievarta, manipuliacija ar kontrolė. Niekas nesiginčija, kad neįmanoma judėti link Dievo per nuodėmę. Tačiau yra viena priemonė, kuri krikščioniams atrodo labai viliojanti, tačiau yra netinkama. Viena iš dažniausiai krikščionių naudojamų, tačiau netinkamų Dievo tikslų siekimo priemonių, yra bandymas tai daryti per **darbus ir įstatymą**.

Tai yra didžiausias pagundymas ir labiausiai klaidinanti dvasinio augimo priemonė. Dėl šios priežasties vyksta susiskaldymai, nesutarimai ir karai tarp krikščionių. Dėl šios priežasties vietoje dvasinių vaisių ir Dievo pažadų išsipildymo auga susiskaldymai ir nusivylimas krikščionybėje, paverčiant ją religija ar moralės kodeksu. Bandymas savo darbais, pastangomis ar susikurtomis taisyklėmis pasiekti Dievo tikslus, visada baigiasi nesėkme. Gal todėl didžioji dalis apaštalo Pauliaus parašytų laišku bažnyčioms kalba apie Dievo teisumą ir malonę.

Apaštalas Paulius laiškuose romiečių bei galatų bažnyčioms aiškina apie Dievo teisumą, Jo malonę ir lygina tai su įstatymo darbais ir savo paties teisumu. Kodėl tiek daug dėmesio Šventoji Dvasia skiria Dievo teisumo ir malonės temai, kuri daugeliui šiandien yra atsibodusi arba nukrypusi į kraštutinumus? Nepaisant detaliai aprašomos Dievo teisumo ir malonės temos, nemažai krikščionių susigundo naudoti įstatymo darbus, kaip pagrindinę dvasinio augimo ir Dievo tikslų siekimo priemonę. Tačiau, kodėl savojo teisumo darbai nėra priemonė, kurią naudoja Dievas mūsų gyvenime?

Romiečiams 3:20 nes įstatymo darbais Jo akivaizdoje nebus išteisintas nė vienas žmogus. Per įstatymą tik pažįstame nuodėmę.

Kada krikščionis dvasinį augimą supranta, kaip teisumo statybą, tada jis pradeda naudoti gerus darbus, norėdamas statyti savo gyvenimo teisumą ir pateisinti krikščionio vardą. Tačiau rezultatai būna priešingi. Kada krikščionis stato teisumą, kuris jau yra pastatyta per Jėzaus

Kristaus auką, tada jis pamato savo nuodėmingumą, o vėliau tai pradeda matyti ir kituose. Dėl šios priežasties atsiranda įtampa santykiuose su Dievu, kitais krikščionėmis ir netikinčiais.

Taip įvyko galatų bažnyčioje. Iš pradžių krikščionys šioje bažnyčioje augo meile ir tikėjimu, buvo laimingi, linksmi ir atviri geriems darbams, tačiau, kada vietoje Dievo naudojamų instrumentų, jie pradėjo naudoti kitas priemones (įstatymo darbus), jie nustojo augti. Jų akys „atsivėrė“ ir jie pradėjo matyti savo ir kitų nuodėmingumą. Dievas veikia priešingai – jis atveria akis matyti Dievo teisumą Kristuje ir mūsų išteisinimą ne dėl darbų, bet dėl tikėjimo į Dievo darbą Kristuje. Kada Dievas atveria mums akis, mes matome Kristų ne tik savyje, bet ir kituose.

Velnius Edeno sode pasiūlė atverti Adomui ir Ievai akis, kad jie pamatytų daugiau nei Dievas jiems rodė. Iš tiesų velnius išpildė savo pažadą ir atvėrė jiems akis, tačiau vaizdas, kurį velnius žadėjo Ievai ir Adomui buvo kitoks. Vietoje to, kad jie matytų save sukurtais pagal Dievo atvaizdą, jie pamatė savo nuodėmingumą.

Pradžios 3:5 Dievas žino, kad tą dieną, kurią valgysite nuo jo, atsivers jūsų akys ir jūs tapsite kaip dievai, pažindami gera ir bloga“.

Pradžios 3:7 Tada atsivėrė abiejų akys ir jie suprato esą nuogi; juodu supynė figmedžio lapus ir pasidarė prijuostes.

Panašiai velnius veikia ir šiandien. Jis siūlo krikščionims vėl atverti akis, kad jie per įstatymą ir norą pasiteisinti savo darbais, pamatytų ne Dievo teisumą ir šlovę, bet savo ir kitų žmonių nuodėmingumą. Būtent dėl šios priežasties apaštalas Paulius taip daug ir griežtai įspėjo visus krikščionis nenaudoti įstatymo ir teisumo darbų, kaip dvasinio augimo instrumento.

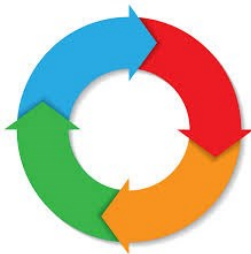
Galatams 2:18 Nes jeigu aš vėl atstatau, ką buvau išgriovęs, tai tampa nusikaltėliu.

Tačiau, koks yra pagrindinis instrumentas, kurį Dievas siūlo krikščionims? Nors šiandien daugelis kalba apie maldą, pasninką, surinkimą, šlovinimą, evangelizavimą, aukojimą ir kitas priemones, kaip dvasinio augimo instrumentus, tačiau visi jie yra tik pagrindinio instrumento išraiškos forma ir pasekmė. Be pagrindinio instrumento, apie kurį savo laiške rašo apaštalas Jonas, visos aukščiau išvardintos priemonės yra bevertės ir įkalina krikščionį į religinio gyvenimo kalėjimą, kuris turi formą, bet ne turinį.

Apaštalas Jonas savo laiške krikščioniams rašo, kad pagrindinė žinia ir pagrindinė priemonė, kurios pagalba mes augame Dievo pažinimu, yra žinia, kad dabar Dievas kviečia į bendrystę su savimi ir su savo vaikais. BENDRYSTĖ SU DEVU yra pagrindinė Dievo siūloma dvasinio augimo priemonė, kurios pagalba mes kartu su Dievu statome savo gyvenimą ant kartinio akmenis – Dievo atlikto ir įvykdyto žmonių išgelbėjimo plano per Jėzaus mirtį ir prisikėlimą iš mirusiųjų. Šį kartinį akmenį mūsų gyvenime padėjo Dievas, tačiau vėliau mes statome ant jo. Ir šiai statybai pats efektyviausias ir svarbiausias instrumentas yra bendrystė su Dievu.

1 Jono 1:3. Ką matėme ir girdėjome, mes skelbiame jums, kad ir jūs turėtumėte bendravimą su mumis. O mūsų bendravimas yra su Tėvu ir su Jo Sūnumi Jėzumi Kristumi.

Tiek Senajame Testamente, tiek ir Naujajame, tikintieji naudojo maldą, pasninką, surinkimus ir kitas tikėjimo išraiškos formas, tačiau tik Naujajame Testamente Dievas mums pasiūlė tai, ko, neturėjo tikintieji Senojo Testamento laikais. Dabar mes galime laisvai ir be kaltės per tikėjimą į Jėzų bendrauti su Dievu ir vienas su kitu. Jei mes nenaudojame šio instrumento, visos mūsų maldos, surinkimai, pasninkai ir aukojimai yra dvasinio augimo iliuzija.

5. DVASINIO AUGIMO PROCESAS. Siekiant augti Dievo pažinimu, būtina ne tik naudoti Dievo pasiūlytus instrumentus, bet ir suprasti augimo PROCESĄ. Fiziniam pasaulyje žmogus auga ir keičiasi ne chaotiškai, bet tam tikra tvarka. Tiek žmogaus išorė, tiek ir jo vidus, auga ir keičiasi pagal tam tikrą tvarką. Žmogaus kūno dalys auga ir vystosi proporcingai. Taip pat ir žmogaus mąstymas, jausmai ir valia auga nuosekliai. Panašiai vyksta ir su krikščionių dvasiniu augimu.

Dievas mus augina ne chaotiškai, bet vesdamas per tam tikrą iš anksto suplanuotą procesą. Mūsų dvasinis augimas nėra vienkartinis įvykis, sustiprinta malda, Biblijos perskaitymas ar didžiulis patepimas. Dvasinis augimas - tai mokinytės procesas, kuriame Dievas mus formuoja ir daro panašius į Jėzų.

Kiekvienas augimo procesas prasideda nuo pasirengimo. Vaikas eina į vaikų darželį, kad pasirengtų mokyklai, toliau jis lanko mokyklą, kad pasirengtų savarankiškam gyvenimui (brandai), vėliau jis studijuoja aukštojoje mokykloje, kad įgytų specialybę ir galėtų dirbti ir tarnauti kitiems. Panašiai yra ir krikščionio gyvenime. Kiekvienas dvasinis etapas yra

pasirengimas sekančiam dvasiniam laikotarpiui. Pavyzdžiui, Senasis Testamentas ir įstatymas veikė kaip auklėtojas, kuris parengė Izraelitus naujam dvasiniam sezonui - tikėjimui.

Galatams 3:24 Todėl įstatymas buvo mūsų auklėtojas, vedęs į Kristų, kad būtume tikėjimu išteisinti.

Jono Krikštytojo tarnavimas buvo skirtas parengti Izraelio tautą Gelbėtojo atėjimui, Jėzaus tarnavimas žemėje buvo skirtas parengti savo mokinius Kristaus mirties ir prisikėlimo, kaip vienintelės priemonės gauti Dievo teisumo ir malonės dovaną, priėmimui. Jėzaus mokinių pasilikimas Jeruzalėje ir laukimas Dievo pažado buvo skirtas parengti juos Šventosios Dvasios nužengimui. Apaštalo Pauliaus laikas praleistas vienuoje Tarse, buvo skirtas parengti jį tarnavimui Antiochijos bažnyčioje, o jo tarnavimas Antiochijos bažnyčioje buvo parengimas pagonių evangelizavimui. Mūsų krikščioniškas gyvenimas žemėje yra pasirengimas antrajam Kristaus atėjimui ir gyvenimui su Juo danguje.

Jono 14:2 Mano Tėvo namuose daug buveinių. Jeigu taip nebūtų, būčiau jums pasakęs. Einu jums vietos paruošti.

Apaštalas Paulis savo laiškuose pagonių bažnyčioms rašė apie tai, kaip krikščioniams augti meile ir tikėjimu. Jo laiškuose galime įžvelgti tam tikrą dvasinio augimo procesą, kurį Viešpats naudoja, kad mes pasiektume Kristaus amžiaus brandą ir pilnatvę. Apaštalo Pauliaus laiške efeziečių bažnyčiai, jis parodo, kaip vyksta mūsų vidinio žmogaus ir bažnyčios, kaip Kristaus kūno, statyba. Taigi, koks yra krikščionio dvasinio augimo parengiamasis sezonas?

a) PARENGIMAS

Pagrindinis parengimo etapo tikslas - suprasti pašaukimą. Tai nėra vien tik suvokimas, kokį tarnavimą Dievas paskyrė krikščioniui. Šiandien kalbant apie pašaukimą, akcentuojama apaštalo, pranašo, mokytojo, pastoriaus ar kitas tarnavimas, tačiau apaštalas Paulius laiške efeziečių bažnyčiai rašo apie didesnį ir platesnį pašaukimą, nei aukščiau minėti. Šiandien krikščionys savo pašaukimą sieja tik su gyvenimu žemėje arba konkrečia tarnyste bažnyčioje. Nesuprantant didesnio ir gyvenimą anapus apimančio pašaukimo, toks siauras supratimas daugelį krikščionių uždaro į dvasinės karjeros ratą. Tačiau apaštalas Paulius ragina suprasti ir galvoti apie pašaukimą aukštybėse, t.y. apie tai, dėl ko mes esame sukurti milijardams metų, dėl ko ir kur mus šaukia gyventi Viešpats ir kokį gyvenimą Jis mums parengė. Tik prisirišę prie dangaus, mes turėsime didžiulį džiaugsmą ir norą siekti pašaukimo aukštybėse.

Apaštalas Paulius laiške efeziečių bažnyčiai rašo ne apie specifinius pašaukimus, bet apie vieną pašaukimą visiems, kuris šaukia iš dangaus ir kviečia „lipti“ aukštyn. Tai viena pašaukimo viltis.

*Efeziečiams 4: 1-4 Taigi aš, kalinys Viešpatyje, raginu jus elgtis, kaip dera jūsų pašaukimui, j kurį esate pašaukti. Su visu nuolankumu bei romumu, su ištvirme pakęsdami vienas kitą meilėje, siekite išsaugoti Dvasios vienybę taikos ryšiais. Vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip ir **esate pašaukti vienai pašaukimo vilčiai**.*

Parengimo tikslas - praktikuoti Dievo žodį. Dvasinis augimas neįmanomas be Dievo žodžio praktikos. Todėl apaštalas Paulius ragina krikščionis elgtis taip, kaip mes suprantame savo pašaukimo viltį. Supratus, kokio gyvenimo iš mūsų trokšta Dievas ir koks yra Jo tikslas, mes esame skatinami išreikšti tai konkrečiais veiksmais ir darbais. Kad ir su klaidomis ar net nepilnai suprastas, bet praktikuojamas Dievo žodis, atneša didesnę naudą ir galiausi atveda prie sekančio dvasinio augimo etapo, nei vien tik Dievo žodžio klausimas. Šių dienų informacinėje ir žinių visuomenėje žinios, faktai, informacija ir duomenys tapo vertybe. Ši vertybė iš krikščionių gyvenimo stengiasi išstumti realų Dievo pažinimą, todėl kartais krikščionys susigundo ir apgauna save praleisdami laiką klausydami pamokslus, žiūrėdami vaizdo įrašus internete, dalyvaudami įvairiose konferencijose ar prabudimo tarnavimuose. Tačiau, jei mes tampame tik stebėtojais, lankytojais, naujienų, faktų ir įvykių „medžiotojais“, mūsų dvasinis augimas sustoja.

Parengimo tikslas – išmokti būti kartu. Neįmanoma praktikuoti Dievo žodžio, jei nėra aplink kitų krikščionių. Dievas pabėrė savo dovanas ir pažinimą, padalindamas jį į mažas dalis ir taip skatindamas mokytis ir ieškoti Dievo būnant kartu. Neįmanoma išmokti mylėti, kentėti, priimti drąsius sprendimus, tikėti, drąsinti ar dalintis, būnant vienuoje. Todėl vienas iš esminių parengimo sezonų tikslų yra krikščionio patalpinimas į bendruomenę ir mokymasis meilės, ramybės, pagarbos ir tarpusavio ryšių. Dievas į vieną terpę patalpina įvairaus dvasinio patyrimo, pažinimo ir charakterio krikščionis ir per tai pradeda rengti mus kitam dvasiniam sezonui.

Prieš vesdamas mus į tolesnį dvasinio augimo etapą, Viešpats išmoko mus šių dvasinių tiesų:

- Viena Dvasia – tai yra vidinis dvasinis gyvenimas, paremtas bendryste su Dievu vidiniame žmoguje ir to bendravimo išraiška išorėje.
- Krikščionių būvimas kartu yra startinė aikštelė tolimesniam dvasiniam augimui.

Apaštalas Paulius laiške efeziečių bažnyčiai toliau aprašo dvasinio augimo etapus ir procesą, kuris gali būti apibendrinti šia rašto vieta:

Efeziečiams 4: 11-13 Ir Jis paskyrė vienus apaštalais, kitus pranašais, evangelistais, ganytojais ir mokytojais, kad išlavintų (a) šventuosius tarnavimo darbui (b), Kristaus kūno ugdymui (c), kol mes visi pasieksime tikėjimo vienybę (d) ir Dievo Sūnaus pažinimą, tobulai subręsimė (e) iki Kristaus amžiaus pilnatvės saiko (f),

Taigi, iš aukščiau paminėtos laiško efeziečiams eilutės, galime išskirti šiuos dvasinio augimo etapus:

- a) Parengimas (lavinimas)
- b) Tarnavimo darbas
- c) Kristaus kūno ugdymas
- d) Tikėjimo vienybė
- e) Dvasinė branda
- f) Kristaus pilnatvė

b) TARNAVIMO DARBAS

Taigi, dvasinio augimo procesas prasideda pasirengimu arba lavinimu. Pasirengimo tikslas yra įvesti krikščionį į aukštesnį dvasinio augimo etapą. Apaštalas Paulius laiške efeziečių bažnyčiai rašo, kad būdami kartu mes pradėdame lavinti vieni kitus tarnavimo darbui. Tačiau daugeliui gali iškilti klausimas: „o ką dar čia reikia lavinti, norint atlikti tarnavimo darbą? Juk galima tiesiog tarnauti ir nesukti sau galvos. Ar tarnavimui reikalingas dvasios parengimas?“ Praleisdami parengimo arba lavinimo procesą ir skubėdami prie tarnavimo darbo, daugelis krikščionių tiesiog paniro į aktyvią religinę veiklą, kuri neatneša dvasinių vaisių, bet suryja krikščionio laiką ir duoda klaidingą įtikinimą, kad šis užimtumas yra tai, ko nori Dievas.

Tačiau iš minėto laiško mes matome, kad tarnavimo darbui krikščionis yra rengiamas ir lavinimas. Šis lavinimasis vyksta bendraujant krikščioniams tarpusavyje ir mokantis išreikšti Dievo meilę ir tikėjimą. Tarnavimas su supratimu (suprantant, koks yra pašaukimo tikslas, kokios yra dvasinės tarnavimo priemonės) tarnavimą keičia iš esmės. Tarnavimas nesuprantant pašaukimo vilties, nebūnant kartu ir nesaugant tarpusavio ryšio, nesuprantant, ko trokšta Dievas ir kaip Jis tai daro, gali atnešti daugiau žalos nei naudos. Kiekvienas fariziejus pradėjo savo tarnavimą nuoširdžiai, bet neturėjo pažinimo. Todėl apaštalas Paulius rašo, kad jis, kaip ir kiti to meto uolūs fariziejai, tarnavo Dievui uoliai, bet be pažinimo, todėl tas tarnavimas buvo žalingas.

Romiečiams 10:2 Aš jiems liudiju, kad jie turi uolumo Dievui, tačiau be pažinimo.

Panašiai gali įvykti ir su krikščioniais. Nepaisant nuoširdumo, atsidavimo ir pastangų, krikščionio tarnavimas, nepraėjus lavinimo ir parengimo, gali būti ne tik, kad nevaisingas, bet ir žalingas. Toks tarnavimas gali skatinti konkurenciją, rungtyniavimą, pavydą, išdidumą, ginčus, susiskaldymus ir pateisimus. Tačiau, krikščionis, kuris leidžia Dievui dirbti su jo širdimi, kuris būna kartu su kitais krikščioniais ir leidžiasi lavinamas, yra nukreipiamas ir pastatomas ant teisingų bėgių, vedančių į dangų, bet ne į dvasinę karjerą ar pripažinimą.

Gali tarnauti du krikščionys ir daryti panašius darbus, tačiau vieno iš jų tarnavimas suprantant pašaukimą ir praėjus parengimo ir lavinimo etapą, bus nukreiptas į dangų, kito gi, kuris be parengimo pradėjo bėgti lenktynėse – tarnavimas bus nukreiptas į žemę, rezultatus, efektyvumą ir kūniškumą. Taigi, investicija į Dievo darbą mūsų širdyje, į tarpusavio santykius ir mokymą - priartina mus prie tarnavimo darbo.

c) KRISTAUS KŪNO UGDYMAS

Kada mes esame parengti tarnavimo darbui, tada pradėdami tai daryti su teisingais motyvais ir suprasdami Dievo tikslą, būdus ir priemones. Būtent tada, Šventoji Dvasia mus įveda į naują dvasinio augimo sezoną – Kristaus kūno ugdymą. Šiandien daugeliui Kristaus kūno ugdymas arba statyba asocijuojasi su bažnyčios, kaip organizacijos įsteigimu, pastato nuoma, surinkimų organizavimu ir bendruomenės, kaip ne pelno siekiančios juridinės organizacijos, tvarkymu. Tačiau Kristaus kūno statyba, visų pirma yra, ne fizinė, bet dvasinė. Tai yra atgimusių krikščionių, kuriuose gyvena Kristus, tarpusavio santykių derinimas, gerbiant ir priimant kitų narių tarnavimo darbą bei derinant savo tarnavimo darbą su kitais.

Būtent šiame dvasinio augimo procese Šventoji Dvasia pradeda mokyti mus atsižvelgti į kitų Kristaus kūno narių tarnavimą ir pradėti derinti tai su savuoju. Dievas mus sukūrė unikaliais ir skirtingais bei patalpino į vieną kūną, kad mes išmoktume pastebėti, atpažinti kitų Kristaus kūno narių tarnavimo darbą ir tartumėmės bei sąveikautume tarpusavyje. Labai dažnai iš pradžių toks dvasinio augimo etapas sukelia krikščioniui diskomfortą, kadangi iki tol jo žvilgsnis būdavo nukreiptas tik į savo tarnavimo darbą. Šventajai Dvasiai įvedus į šį etapą, krikščionis gali pasijusti, tarytum, ignoruojamas ir ne taip stipriai vertinamas. Jis gali nesuprasti, kodėl Dievas mažina jo tarnavimo laiką, o jo tarnavimas nebėra pagrindinis.

Šiame etape krikščionio tarnavimo darbo laikas mažėja, tačiau toks mažėjimas skirtas ne izoliuoti krikščionį, ne nuvertinti jį, bet įvesti į kitą dvasinio augimo etapą, kuriame jis dalį savo tarnavimo laiko paskiria susikalbėjimui ir tarnavimo suderinimui su kitų Kristaus kūno narių tarnavimais. Vietoje unisono, atsiranda daugiabalsis tarnavimas. Krikščionis mokomas nugalėti išdidumą ir susireikšminimą bei supranti, kad jo tarnavimo laiko mažėjimas nereiškia pažeminimą Dievo akyse. Priešingai, tai reiškia, kad Dievas jam patiki kitus savo kūno narius ir moko jį atrasti suderintą tarnavimą, kada veikiant vis didesniam Kristaus kūno narių skaičiui, prasideda Kristaus kūno ugdymas ir statyba.

d) TIKĖJIMO VIENYBĖ

Šiandien tikėjimo vienybė tarp krikščionių ir krikščioniškų bendruomenių yra didžiulis deficitas. Nepaisant pamokslų ir pastangų pasiekti tikėjimo vienybę, galime stebėti priešingą rezultatą – vis daugiau susiskaldymų, skilimų ir konfliktų kyla, tiek tarp pavienių krikščionių, tiek ir tarp įvairių bažnyčių. Šiandien tikėjimo vienybei pasiekti naudojamos skatinamosios, motyvuojančios, kontroliuojančios bei manipuliuojančios priemonės. Tačiau nei bendruomenės struktūra, nei charizmatiškas lyderis, nei tarnavimų ir projektų gausa nesukuria taip trokštamą tikėjimo vienybę.

Viena iš priežasčių, kodėl nepavyksta pasiekti tikėjimo vienybės yra ta, kad jos yra siekiama žmogiškomis pastangomis ir naudojant žmogišką išmintį bei ignoruojant Šventosios Dvasios procesą, kuriuo Viešpats veda krikščionis link tikėjimo vienybės. Šiandien nemažai krikščioniškų bendruomenių tikėjimo vienybę supranta, kaip vienodą mąstymą, pastovų ir uolų surinkimų lankymą, vienodą tikėjimo praktiką ar gyvenimo būdą. Tačiau Dievas mus visus specialiai sukūrė skirtingus, kad mes nebūtume vienas kito kopija, bet atspindėtumėm Kristų, kurį sudaro įvairūs, skirtingi ir nuostabiai sukurti Kristaus kūno nariai. Evangelisto ir pastoriaus mąstymas niekada nebus vienodas, pranašo ir mokytojo gyvenimo būdas ir tikėjimo praktika taip pat bus skirtinga. Evangelistas visada mąstys, kad svarbiausia yra gelbėti pražuvusius, tačiau mokytojas gali mąstyti kitaip - jam bus svarbiausia ugdyti jau įtikėjusius krikščionius. Nepaisant šių skirtumų, jie gali gyventi ir veikti tikėjimo vienybėje.

I korintiečiams 12:6 Ir yra skirtingi veiksmai, tačiau tas pats Dievas, kuris visa veikia visame kame.

Tikėjimo vienybė yra lengvai pasiekama, jei krikščionis leidžiasi mokomas ir vedamas nuosekliai per visus dvasinio augimo etapus ir neignoruoja bei nepraleidžia dvasinio augimo pamokų. **Tikėjimo vienybė yra prieš tai išmokytų, pergyventų ir įsisavintų dvasinio augimo etapų vaisius ir pasekmė.** Todėl neįmanoma tikėjimo vienybės pasiekti vieninteliu veiksmu ir

greitai. Tikėjimo vienybė yra Dievo darbas ir antgamtinis rezultatas. Tai antgamtiškas procesas, kuriam reikalingas paklusnus sekimas paskui Jėzų ir pasikliovimas Jo darbu bei nuosekliu procesu.

e) DVASINĖ BRANDA

Kalbėdamas apie dvasinę brandą apaštalas Paulius laiške efeziečiams turi omenyje ne asmeninę dvasinę brandą, bet bendruomeninę. Šiandien daugelis iš mūsų dvasinę brandą siejame tik su savimi, tačiau dvasinė branda pasiekama tik būnant ir sąveikaujant Kristaus kūne su kitais nariais. Dievo žodis kalba ir skatina siekti Kristaus kūno dvasinės brandos, bet ne asmeninės. Nepaisant, kokia išsivysčiusi bus ranka, jei kojos bus neišvystytos, mes negalėsime savęs vadinti dvasiškai brandžiais krikščioniais. Mes esame vieni nuo kitų priklausomi ir mūsų dvasinė branda yra taip pat surišta su kitais Kristaus kūno nariais.

Dvasinė branda reiškia, kad visos kūno dalys yra vienodai ir proporcingai išvystytos ir gali veikti suderintai. Kada fizinis žmogus pasiekia brandą, tai reiškia, kad jis pilnavertiškai naudojami kojomis, rankomis, protu, valia ir jausmais. Visos jo kūno dalys funkcionuoja ir veikia suderintai. Nei viena nėra užmiršta. Panašiai yra ir su krikščioniais. Kada mes esame parengti bei paruošti tarnavimo darbui, atliekame jį bei priimame ir deriname savo tarnavimą su kitais, tada mes pasiekiamo tikėjimo vienybę, o visos Kristaus kūno dalys pradeda veikti suderintai ir pilnavertiškai. Būtent tokia dvasinė branda atveda mus prie Kristaus pilnatvės.

Efeziečiams 4:16 Iš Jo visos kūnas, suderintas ir stipriai sujungtas įvairių raiščių, pagal savo sąlyką veikiant kiekvienai daliai, auga, kad ugdytų save meilėje.

Žmogaus savybės, jo tikslai ir darbai geriausiai išreiškiami žmogui pasiekus brandą. Nepaisant, koks gražus ir išsivystęs būtų vaikas, jis negalės pilnavertiškai išreikšti viso žmogaus potencialo ir gyventi tokį gyvenimą, kokį gali gyventi jau subrendęs žmogus. Panašiai yra ir su krikščioniais. Tik per išugdytą Kristaus kūną, kada kiekvienas Kristaus kūno narys atlieka savo funkciją, kuriai yra pašauktas, gali būti išreikšta Kristaus pilnatvė. **Kristaus pilnatvė apreiškima tik per bažnyčios ir bendruomenės dvasinę brandą.**

f) KRISTAUS PILNATVĖ

Kristaus pilnatvė - tai dvasinio augimo stotelė, į kurią mus veda Šventoji Dvasia. Kai kuriems gali atrodyti, kad neįmanoma pasiekti Kristaus pilnatvės žemėje. Tačiau, kalbėdamas apie

Kristaus pilnatvę laiške efeziečiams apaštalas Paulius kalba ne apie pilnatvę, kada mes galėtume pasakyti, kad pasiekėme tokį dvasinio augimo tašką, kuriame jau neįmanoma daugiau būti užpildytu Kristumi, kuriame nebėra didesnio Kristaus pažinimo ar didesnio dvasinio augimo.

Kristaus pilnatvė - tai nauja pradžia, kada Kristaus kūnas yra parengtas įvairialypiam Dievo apreiškimui ir pažinimui. Pavyzdžiui, kai žmogus pasiekia fizinę brandą, mes nemanome, kad tai yra gyvenimo pabaiga. Priešingai – fizinė branda įgalina žmogų naudotis visomis išvystytomis kūno funkcijomis ir pradėti pilnavertiškai gyventi ir siekti užsibrėžtų tikslų. Panašiai yra ir su Kristaus pilnatve. Tai nėra pabaiga, bet tik pradžia ir BŪTINA sąlyga Kristaus šlovei apreikšti. Kristus yra pašlovinamas ir gali laisvai ir brandžiai reikštis tik per VISĄ savo kūną. Tai yra tik startinė aikštelė amžinajam gyvenimui, kada milijardus metų Kristaus kūno pilnatvė bus ta vieta, per kurią Dievas nenustos apreikšti save, savo darbus, malonę ir šlovę. Tai nėra galutinė dvasinio augimo stotelė ir pabaiga, bet naujo dvasinio etapo pradžia. Todėl apaštalas Paulius ir ragina skubėti ir veržtis link šio tikslo.

Žydams 6:1 Todėl, palikę pradinį Kristaus mokymą, veržkimės prie tobulumo, užuot vėl dėję pamatus iš atsivertimo nuo negyvų darbų, iš tikėjimo Dievu,